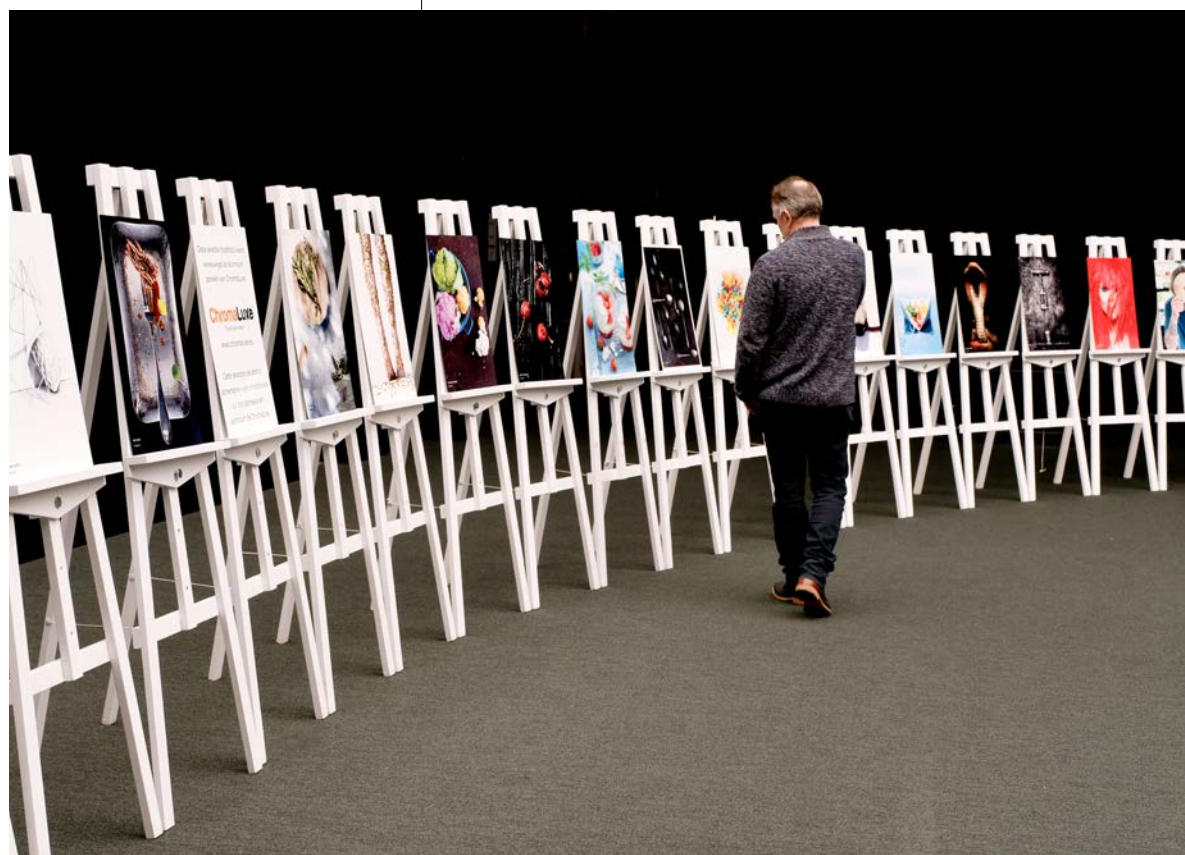

Joris Luyten

DE ZOETE WRAAK VAN HET KLEINE BROERTJE

Het blijft maar een voorzichtige schatting. Op onze planeet zouden we jaarlijks, met z'n allen, zo'n 1,4 biljoen foto's maken. Het merendeel daarvan is wel slechts enkele seconden zichtbaar op het beeldscherm van een smartphone als een selfie met duckface of vluchtige Instagram-foodpost. Om daarna als enkele megabytes gestockeerd te worden in een of ander wolkerig digitaal geheugen. Vaak zal het beeld zelfs nooit meer bekeken worden. De meeste van die foto's hebben immers geen enkele relevantie voor de buitenwereld en kunnen dus ook bezwaarlijk een kunstwerk genoemd worden.

Fotografie heeft trouwens, al van bij de geboorte in 1826, een moeilijke relatie gehad met het kunstminnend volkje. Want, wanneer is een foto kunst? En is het überhaupt wel kunst?

Door kunstcritici werd fotografie gezien als louter weergave van de werkelijkheid. Als een technisch procedé en ze werd daarom stiefmoederlijk behandeld.

De fotograaf kan echter zijn medium en techniek ook gebruiken om opnamen een diepere dimensie te geven. Met zijn camera kan hij een visie fysiek maken. Emoties worden dan herkenbaar voor een onafhankelijk publiek. Er zal dan een kunstwerk ontstaan, dat nog altijd fotografisch is, maar wel meer inhoud heeft dan enkel de realiteit.

Kunstkenners, verzamelaars en galerieën bleven desondanks toch nog argwanend, te meer omdat een foto in beginsel oneindig kan worden gereproduceerd worden, terwijl bijvoorbeeld een schilderij of beeldhouwwerk een 'pièce unique' is. En hoe meer aantallen er zijn, hoe minder waardevol een kunstwerk wordt, in hun ogen.

Die financiële achterliggende gedachte bleek echter voor het grote publiek van fotoliefhebbers niet meteen een hinderpaal. Integendeel zelfs. En zo werkte de laatste decennia de fotografie

zich langzaam en discreet op als meest gedemocratiseerde en populaire visuele expressievorm.

Een voorname bekommernis en nog technisch te nemen hindernis blijft echter nog de drager te zijn, voor wie zijn werk ook aan de muur wil zien hangen. Een print op posterpapier van een mooie foto is uiterst fragiel én vooral de beperkte kleurvastheid blijft een afknapper.

De introductie van sublimatieprint op materialen zoals die van ChromaLuxe is daarom een belangrijke (r)evolutie in de artistieke fotografie. Gebruikmakend van dye-sublimatie worden beelden geïnjecteerd in oppervlakken die bewerkt zijn met een speciaal laag. Daardoor krijgen we foto's aan onze muren die haarscherp zijn en met een ongelofelijke diepte qua kleur. De oppervlakte is daarenboven krasvast en de kleurechtheid voor tientallen jaren perfect gegarandeerd.

Foto's zijn door deze innovatieve technologie als kunstafdruk een prominente rol gaan spelen bij binnenhuisdecoratie. Recentelijk zie je ook in meer en meer restaurants, hotels en andere publieke ruimten de tendens dat knappe, grote foto's als kunstwerk de wanden en meubels sieren.

De oneliner 'Elk nadeel heb se voordeel' blijkt evenzeer van toepassing in de fotografie. Waar de mogelijkheid tot multipliceren van de foto zowat de laatste rem was voor de aanvaarding als kunstvorm, is het nu een extra bonus geworden. Een uniek beeld kan kwalitatief en heel prijsvriendelijk gereproduceerd worden, waardoor x-aantal mensen kunnen genieten van het resultaat.

Als klein nakomertje tussen de edele kunstvormen werd fotografie aanvankelijk niet echt serieus genomen als artistiek uitdrukkingmiddel. Maar het kan dus verkeren. Het kleine broertje heeft zo zoete wraak genomen op z'n ijdele grote zussen.

Fotografie is nu terecht aanvaard als échte kunst. Onze taal is een beeldtaal geworden. Er blijft heel veel blablabla, met nikszzeggende foto's, maar de echte hedendaagse poëzie wordt gemaakt door kunstfotografen.

En met de technologie van ChromaLuxe kunnen we die uitgebeelde poëzie nu ook eindelijk kwalitatief en kleurbestendig aan onze muren hangen.

www.chromaluxe.com

ChromaLuxe[®]